

UUTISKIRJE

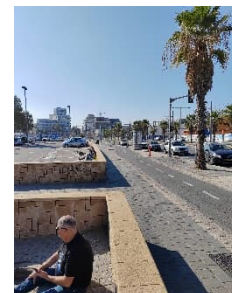
Hei ystävät

Lämmin tervehdys täältä Jerusalemissa, Suomen Lähetysseuran keskukselta. Tänään olemme saaneet vesisateisen päivän. Siitä iloitsen. Tämä talvi on ollut todella vähäsateinen ja lämmin. Viime vuosi oli kuummin 75 vuoteen. Palattuani tänne minut on otettu vastaan koskettavan lämpimästi. Monet paikallisten yhteistyökumppaniemme työntekijät ovat kertoneet, miten he arvostavat meitä ja pitävät tärkeänä työntekijöidemme läsnäoloa täällä.

Heti kahden päivän kuluttua tänne saavuttuani sain myös ihanan uuden ystävän, Lolan. Se on yksi niistä monista koirista, jotka on hylätty. Sodan jälki näkyy tässäkin: Dianan pitämä kissojen ja koirien turvakoti Betlehemissä sekä Israelin puolella olevat koirien turvakodit ovat täynnä. Monet perheet ovat tuoneet koiria suoraan turvakoteihin, kaduilla kulkee paljon koiria onnettoman näköisinä. Osa niistä on myös erittäin laihoja ja huonokuntoisia. Näkee, että ne ovat jo pidempään olleet ilman kotia. Omat koirani jäivät tämän epävakaa tilanteen takia toistaiseksi Suomeen. Ihana Aune-täti hoitaa niitä. Ajattelinkin, että voin nyt pitää täällä sijaiskotia koiralle/koirille. Haluaisinkin rohkaista jokaista teistä miettimään, voisitko antaa kodin väliaikaisesti tai loppuelämäksi koiralle tai kissalle. Ehkä joudut luopumaan jostain, mutta voin sanoa, että koirat ja kissat korvaavat sen kyllä sinulle moninkertaisesti.

Kuuden viikon tulitauko alkoi 19.1. eli neljä päivää sen jälkeen, kun olin saapunut. Ennen sitä päiviin mahtui useita hälytyksiä ja iskuja. Itse olin juuri päivää ennen tulitaukoa vierailemassa Tel Avivissa. Juuri kun olimme päässeet kaupunkiin, tuli ilmahälytys. Autot jätettiin keskelle tietä ja juostiin nopeasti hakemaan jonkin näköistä suojaa. Samalla katse kohdistui taivaalle, missä näkyi raketin tulo ja se, miten ilmatorjunta pysäytti sen. Tulitaukouutinen nostatti toivon kipinää eri puolilla, mutta koko ajan on ilmassa myös kysymys: ”Kestääkö tulitauko?”

Tulitauon aikana Gazasta vapautetaan panttivankeja tietyn sopimuksen mukaan. Henkisesti se on erittäin kipeä prosessi. Hamas antaa tiedon vapautettavista panttivangeista aina korkeintaan pari päivää ennen näiden luovutusta. Hamas on ilmoittanut, että osa panttivangeista, joita tullaan vapauttamaan tämän ensimmäisen tulitaukosopimuksen aikana, on jo kuollut. Tällä hetkellä suurin ja painostavin tilanne on kahden lapsen ja heidän äitinsä osalta. Heidän vapauttamistaan on pyydetty jo ihan alussa. Perheen isä vapautettiin viime lauantaina, mutta ei tiedetä, ovatko lapset ja äiti edes elossa. Hamas on aikaisemmin sanonut heidän kuolleen.

Samaan aikaan kun panttivankeja vapautetaan, Israelin vankiloista vapautetaan palestiinalaisia vankeja. Näiden joukossa on kovan luokan terroristeja.

UUTISKIRJE

Viime viikolla keskustelin erään paikallisen ystäväni kanssa. Hän kertoi kokemuksestaan: ”Olin vierailmassa ystäväperheeni luona Jerusalemissa. Seuraavana päivänä tapahtui terrori-isku Jerusalemissa ja juuri nämä ystäväni joutuivat iskun kohteeksi. He kuolivat ja heiltä jäi kaksi lasta orvoksi. Tapahtumasta on runsaat 15 vuotta, ja nyt ylihuomenna vapautetaan se henkilö, joka teki tuon iskun. Mitä kaikkea tämä herättääkään minussa? Ajattelen niitä perheen lapsia, nykyään jo nuoria, jotka silloin menettivät vanhempansa. Tunteellisesti kovat päivät ovat edessä.”

Gazassa taas monet, jotka oli evakuoitu maan pohjoisosasta, ovat nyt tulitauon aikana päässeet palaamaan kotiinsa. Vastassa on ollut monenlaisia vaikeita tunteita ja todellisuutta. Monilla on ollut vastassa vain kodin rauniot. Suurin osa ihmisistä asuu teltoissa. Voi vain aavistaa, miten järjestyttävää on olla teltassa, kun on kylmää ja vielä sataa vettä – puhumattakaan ruuan, lääkkeiden ja sairaalahoidon tarpeesta.

Länsirannan puolella on ollut paljon yhteenottoja ja iskuja. Tilanteen kiristyminen näkyy monella tavalla paikallisten elämässä: yhteenottoja, sotilaiden lisääntyvää näkymistä kaduilla, liikkumisen rajoittamista, sulkuja. Vuosittainen suuri kastejuhla, joka samalla on joulunajan päätös, Jordanilla tammikuun 15. päivänä keräsi tänäkin vuonna paikalle kristittyjä. Paikka on se, missä Johannes Kastaja sekä vaikutti että kastoi Jeesuksen. Paikka sijaitsee lähellä Jerikoa. Kun oli aika palata takaisin koteihin, monet eivät päässeetkään takaisin. Tiet oli suljettu. Monet joutuivat hakemaan yösijaa lähistöltä. Eräskin paikallinen työntekijä kertoi, että hän ei voinut mennä maanantaina töihin, kun hän ei ollut päässyt sunnuntaina takaisin kotiin. Pula perustarpeista vain kasvaa kasvamistaan. Sairaudet lisääntyvät ja on valtava tarve saada lääkkeitä ja sairaanhoitoa. Pelko lisääntyy. Mihin tämä kaikki on johtamassa? Monet kristityt perheet ovat lähteneet maasta, ja monet ovat aikeissa lähteä, jos vain heillä on siihen mahdollisuus. Toivonpilkahdus tulitauosta ja sen mahdollisesti tuomasta muutoksesta parempaan on sammunut.

Olen tavannut paljon paikallisia kumppaneitamme ja heidän yhteisöjään. Olen keskustellut tilanteesta ja mahdollisuuksista. Tällä hetkellä tilanne on se, että täytyy todella jatkaa vain hetki kerrallaan elämistä. Osalla ihmisistä tulevaisuuden suunnittelu on selkeästi sammunut. Ei jakseta enää suunnitella eikä tehdä mitään valmisteluja, kun hetkessä kaikki voi romahtaa. Toimitaan hyvin pienin askelin ja katsotaan vain näköetäisyyden päähän.

Tällä hetkellä työssäni onkin tärkeintä tukea ihmisiä jaksamaan työssään. Samalla luon verkostoja, jotka myös ovat avuksi.

Kaikki, mitä näkee ja kuulee, panee myös hiljaiseksi. Joskus tuntuu, ettei ole edes sanoja. Myöteläminen kaikkien kanssa on tärkeää. Rukous on päivittäinen Roomalaiskirjeen kohta 12:2: ”Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osaatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä.”

UUTISKIRJE

Tammikuussa myös täällä Jerusalemissa vietettiin kristittyjen ykseyden rukousviikkoa. Runsaan viikon ajan jokaisena iltana oli rukoushetki eri kirkkokuntien tiloissa. Rukousviikon teemana oli tänä vuonna ”Uskotko tämän?” Kysymys nousee Johanneksen evankeliumissa olevasta Jeesuksen kysymyksestä Martalle.

Oli ilo nähdä, miten paljon jokaisessa tilaisuudessa oli ihmisiä. Joukossa oli tuttuja ja solmin uusia tuttavuuksia. Rukouksissa kannettiin Jumalan eteen täällä olevaa tilannetta, sen eri osapuolia. Rukoiltiin rauhaa ja oikeudenmukaisia ratkaisuja niin tänne kuin kaikkiiin muihinkin maihin, joissa soditaan. Rukoiltiin viisautta ja rohkeutta jokaiselle kristitylle kulkea Kristuksen lähettiläänä niin täällä Jerusalemissa kuin kaikkialla maailmassa.

Ystävät, haluan jättää teille esirukousaiheeksi kaikkia näitä asioita, joita olen tässä kirjeessäni maininnut, mutta jätän pyynnön rukoilla erityisesti paikallisten ihmisten kohtaamisen ja tulevien työpajojen puolesta.

Rukoilkaa kirkon ja rauhanjärjestöjen työntekijöiden, diakonian ryhmän, kummikoulujemme henkilökunnan puolesta.

Rukoilkaa, että Pyhä Henki saisi eheyttää, uudistaa ja puhdistaa kaikesta, mikä painaa sisintä ja on suuri taakka.

Rukoilkaa, että kaikki työntekijät vahvistuisivat ja saisivat oikeanlaisia varusteita tehtäviinsä.

”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä minä olen teille puhunut.” (Joh. 14:26)

Lämpimin ja siunaavin terveisin *Sari-Johanna Kuittilo*

UUTISKIRJE

Sari-Johanna Kuittilo

Diakonian ja psykososiaalisen
tuen asiantuntija

sari-johanna.kuittilo@felm.org

Puh: +972 585924107
+358 418072665

Voit tukea työtäni myös taloudellisesti lahjoittamalla haluamasi summa MobilePaylla numeroon **58735** tai tilisiirrolla **FI38 8000 1400 1611 30**. Muista kirjoittaa viestikenttään minun nimeni, myös MobilePayssa.